

лодка, по-голѣма отъ всички наши лодки и кжщи, взети заедно. Тя бѣше направена отъ желѣзо.

— Лъжешъ! извикаха въ единъ гласъ ескимоситѣ. Ние знаемъ, че желѣзото не може да плава. Ножътъ на старейшината потъна въ морето и никой не можа да го намѣри.

— Не, настояваше Нами-Бокъ, тази лодка не потъва! Тя пжтува бързо и свободно въ морето.

— А какъ намира пжтя си?

— На пладне началникътъ на парахода — тя се казва параходъ — взема единъ предметъ и съ него гледа слънцето, кара слънцето да върви на дето иска, дори го кара да се скрие задъ водата и по слънцето намира пжтя си.

— Това е магия! Извикаха ужасени ескимоситѣ.

— Хората отъ парахода ловяха тюлени. Вземаха имъ кожата и масъта, а месото хвърляха. Тези хора ме взеха на парахода, дадоха ми храна и вода. Останахъ у тѣхъ и тѣ ме научиха на тѣхния езикъ.

— „Еднажъ буря разби нашия параходъ. Морето ни изхвърли на брѣга. Азъ тръгнахъ по сушата и стигнахъ до едно село. То имаше много кжщи, голѣми кжщи, за които, да се изградятъ, сж отишли много гори.“

„Отсѣкохъ, продължи Намъ-Бокъ една тояга, на която да белѣжа съ рѣзки, колко хора има въ въ селото и белѣзахъ, белѣзахъ, тоягата се свърши а хората не. Всички наши дървета и дърветата отъ съседнитѣ села да покриехъ съ рѣзки, пакъ не можехъ ги изброи. Толкова много хора имаше въ селото.“

Ескимоситѣ вече не възразяваха, а само го гледаха и слушаха недовѣрчиво.

— „На сушата азъ видѣхъ ,нѣщо още по-чудно! Намѣрихъ два желѣзни прѣта сложени на земята.

— Та ти си станалъ тогава много богатъ! Извикаха всички. (За ескимоситѣ желѣзото е най-скъпия металъ).

— До, като ги гледахъ, продължи по-нататъкъ. Нами-Бокъ, чухъ шумъ, по-страшенъ отъ рева на морския лъвъ. Идѣше нѣкакво чудовище, голѣмо